

fuldstændigt at reorganisere Nybygningskontoen, der nu er aldeles utilstrækkelig, og som, hvis den ikke forøges, vil føre til, at Flaaden vil fortsætte sin Tilbagegang.

Det, der bør kræves, er, at der bliver lagt et fuldstændigt Nybygningsprogram for Flaaden, der i Løbet af et kortere Aaremaal, til Eks. 10 Aar, kan bringe Flaaden op paa Standarden af 1922 og gøre det godt, som er forbrudt i disse Aar. Vi maa træde i de Fodspor, som vore Nabolande Sverige og Norge gaar forud i, idet de har skabt et Nybygningsprogram for at reorganisere deres Flaader. Jeg forudsætter, at Regeringen allerede til Efteraaret vil tage denne Opgave op, og det er kun under denne Forudsætning, at det har været os muligt at stemme for den Nedsættelse, som nu finder Sted ogsaa paa Nybygningskontoen, thi hvis vi allerede til Efteraaret skal skride til en Reorganisation, er det jo mindre vigtigt, om der nu finder en enkelt Nedsættelse Sted.

Jeg har nu den Tillid, at Regeringen forstaaer Omfanget af det Ansvar, som hviler paa dens Skuldre i denne meget vigtige Sag, idet den føler sig nøje knyttet til og i Overensstemmelse med en Udtalelse fra den sidste Regering Neergaard, hvor Flaadeloven af 1922 blev betegnet som det allerlaveste Minimum, der var nødvendigt til Sikring af Statens Livsinteresser. Dette Minimum eksisterer ikke i dette Øjeblik, og hvis Statens Livsinteresser blev truet, vilde de altsaa ikke være sikret. En Regering, der selv har erkendt dette, vil naturligvis tage Spørgsmaalet om Flaadens Reorganisation op. Men det haster. Vi kan ikke vedblive med at lade Tiden gaa uden at gøre noget. Vi har netop fejret 250 Aars Dagen for Slaget i Køge Bugt. Niels Juel forstod to Ting til Bunds: at forberede sig, at benytte Freden til at forberede Flaaden til at løse sin Opgave i Krig og, naar Øjeblikket var inde, da at gribe den flyvende Chance. Jeg udtaler det Ønske for Regeringen, at den vil følge Niels Juels Flaadepolitik: i Fredens Dage at forberede Flaaden til at kunne gøre sit Arbejde i Krigens Tid.

Chr. Hansen: Naar jeg har bedt om Ordet, saa er det blot for at rette en Anmodning til den højtærede Forsvarsminister. Den ærede Minister har jo adskillige Gange her i det sidste halve Aar, naar vi har diskuteret Forsvarsspørgsmaalet, sagt, at han var i Lag med at overveje en Ordning af Hæren og Flaaden, og at han mulig allerede til Efteraaret vilde komme med et Forslag. Naar jeg har taget Ordet her, er det da for at

komme med en Anmodning til den højtærede Minister om at tage den Sag, jeg her vil nævne, op til Overvejelse i Løbet af Sommeren. Min Henstilling gaar ud paa, om Ministeren ikke vil overveje at flytte Skydningen bort fra Amager Fælled. Dette er jo ikke nogen ny Sag, men en Sag, som har staaet paa Dagsordenen i mange Aar. Allerede i 1901 anlagde Lodsejerne derude Sag mod Krigsministeriet og krævede Erstatning, fordi de, naar Krigsministeriet forlangte, at der skulde skydes med skarpt, maatte flytte fra Hus og Hjem, saa længe Skydningen varede, og man mente da, at de maatte have Ret til at faa en Erstatning. Denne Sag var for Retten i en Del Aar, og Dommen faldt i 1909. Underrettsdommen gav Lodsejerne Medhold, saaledes at det blev udtalt, at der ikke maatte skydes paa Fælleden. Men Regeringen appellerede Sagen til Højesteret, og Højesteret gik imod Lodsejerne. Der siges i Præmisserne til Højesteretsdommen, at Staten har en gammel hævdvunden Ret. Den har haft Fælledeerne et Par Hundrede Aar, og Staten maa have Lov til at bruge disse Fællede til det, den nu en Gang har planlagt, at de skulde bruges til; men der siges desuden i Præmisserne, at hvis det viser sig, at der paaføres Lodsejerne Skade, saa kan de søge Erstatning.

Efter at denne Dom var faldet ved Højesteret, var man fra Lodsejernes Side klar over, at skulde man søge Erstatning for hver Gang, der skete Skade, naaede man aldrig at faa noget. De kom derfor til mig og spurgte mig, hvad jeg mente, der skulde gøres i denne Sag. Jeg raadede dem til at søge at opnaa et Forlig med Ministeriet. Man tog saa en Forhandling op med den daværende Forsvarsminister, Klaus Berntsen, og naaede ogsaa at faa en Overenskomst i Stand, saaledes at Lodsejerne fik 6 000 Kr. i Erstatning for de Aar, der var gaaet, fra de havde søgt Proces; og for hver Gang det blev aflyst fra Militærets Side, at der blev skudt med skarpt, skulde Lodsejerne have en Erstatning paa 2 Kr. 20 Ø. pr. Tønde Land. Denne Overenskomst udløb i 1926, og Lodsejerne har ikke villet være med til at forny den siden. De hævder, at der er ikke megen Mening i at faa en saadan Overenskomst, idet Faren er langt større, naar det ikke er meddelt, at der skydes derude, end naar der bliver skudt med skarpt. Den Gang denne Overenskomst blev sluttet, laa de nøgne Marker med nogle ganske enkelte Gaarde paa, men siden den Tid er Jorden blevet udstykket til Beboelse, og der er bygget mange Huse. Det er forfærdelig generende for de Mennesker, som